

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

POLIROM

Top 10+

ANNA
CAVALDA

O viață
mai bună

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ANNA
CAVALDA

O viață
mai bună

Traducere din limba franceză
și note de Ada Tanasă

POLIROM
2017

2.

Pe o rază de cinspe minute bune pe jos în jurul cafenelei unde se întâlniseră (își imagina că poate simțise nevoia să-și dezmoștească picioarele între două serviri), Mathilde recenzase două sute douăzeci și opt de restaurante și braserii.

Și încă... ștersese de pe listă pizzeriile, clătităriile, ceainăriile, cușcușeriile, restaurantele indiene, afgane, tibetane, macrobiotice și vegetariene. Bucătăriile alea, hotărâse ea, n-aveau nevoie de asemenea cuțitoaie.

228.

Două sute douăzeci și opt.

O sută + o sută + douăzeci + opt.

Se impunea un picuț de organizare: mărise și xeroxase porțiuni din arondismentele XVIII, XVI și XVII și le prinsese în piuneze deasupra biroului înainte să le umple de ace cu gămălie roșie, ca să le măsoare cum trebuie. (Nici Napoleon nu s-ar fi descurcat mai bine.)

La început dăduse telefoane, dar se prinsese repede că n-avea să reușească așa de ușor. Nu-i știa numele, nu era în stare să-l descrie, să spună ce vârstă are, de cât timp lucra acolo, darămite de ce îl căuta exact, însă nu, nu făcea nici o anchetă pentru inspecția muncii, nici nu voia să rezerve o masă, dădea peste

interlocutori fonfăiți, șefi de sală sau patroni adânciți în calcule contabile, care până la urmă o poșteau toți, invariabil, să se ducă naibii.

Pe scurt, toată treaba aducea cu retragerea din Rusia înainte chiar să pună piciorul pe bulevardele Wagram sau Iéna.

Ce trebuia să facă era să treacă la ofensivă. Să atace. Să mărșăluiască. Să-l ia cu asalt. Să i se arate, să zâmbească, să glumească, s-o joace pe vechea prietenă în trecere pe-acolo, pe sora mai mică din provincie părăsită în magazinul Sept Cinq, pe bunicuța Michel care și-a pierdut pisica sau o flusturatică clasa-ntâi care dispare cu oricine se întâlnește.

Și să se trezească devreme.

Fiindcă nu puteai să sperii nimic de la restaurant. Șefi de sală, chelneri de terasă, ospătari oboșiți chiar dinainte să-și îmbrace vesta, mici șefi de rang cărora nu le-ajungi la nas nici cu prăjina, toți oamenii ăia care se transformă complet după cum sunt sau nu în tură. Care se arată cum nu se poate mai amabili când își îmbracă uniforma și vâncează baeșisuri și care îți sar la jugulară când sunt încă îmbrăcați în trening, dând cu aspiratorul.

Ce trebuia să facă era să se trezească devreme și să intre pe ușa din dos. Pe la intrarea artiștilor și a furnizorilor. Cea fără ferestre, banală, pe care un opritor improvizat – o lădiță, un borcan de smântână gol sau un bidon de ulei uriaș – o ținea întredeschisă și pe care pakistanezii, srilankezii, congolezii, ivorienii, filipinezii și alți cetățeni ai United Colors of Life de Rahat ieșeau împingând înaintea lor șiroaic de apă cu detergent și unde zărcai din

când în când zombi cu obrajii mai bucălați și cu pielea mai deschisă la culoare.

Aceștia își frecău fața, aveau destui bani ca să-și cumpere țigări deja rulate și, sprijiniți cu un picior de perete, fumau singuri sau în grup, din ce în ce mai tăcuți pe măsură ce ziua se apropia de sfârșit.

Proaspeți ca niște flori în pauza de la 8, mai liniștiți în cea de la 10, fierți de-a binelea în cea de la 15 și, paradoxal, complet revigorați la ora închiderii, când deveneau din nou vorbăreți.

În loc să plece în sfârșit acasă, flecăreau, râdeau și-și derulau tura de la început, făcând glume răutăcioase unul pe seama altuia numai ca să spargă gheata și să-i lase timp stresului să se risipească în noapte.

În câteva zile de... căutări deocamdată mai degrabă decât de euceriri (deja nu-și mai dădea aere), Mathilde aflase toate astea.

O întreagă lume...

Pricepuse și că numai cu numele mic n-avea să ajungă departe, fiindcă cei mai mulți dintre tipii ăștia nu se cunoșteau decât după numele de familie, și că de fiecare dată când întreba de un Jean-Baptiste, o priveau dezolați, de parcă și-ar fi cerut păturica preferată de la domnul sever care tocmai închidea porțile școlii. Jean-Ba, la nevoie, dar nu Jean-Baptiste. Era prea lung.

Când dădea peste vreun spălător de vase și presimțea că engleza, bengalca, singhalca, tamila ei sau nu-mai-știa-ce nu s-ar ridica la înălțimea interlocutorului, făcea semn spre bucătărie și pe urmă își îndoia primele falange ale unui deget la întâmplare (nu-și mai amintea

exact care îi lipsea), mima un soi de pântec mare cu mâna cealaltă și uneori chiar și o șuviță rebela în vârful creștetului.

Cei – foarte puțini – care n-o luau drept o țicnită, clătinau din bărbie și desfăceau brațele.

Îi auzca șușotind între ei pe urmă, când se îndepărta:

— *Avaluku ina thevai pattudhu?* (Ce voia?)

— *Nan... seriya kandupidikalai aval Spiderman parkirala aladhu Elvis Presley parkirala endru...* (Păi... N-am prea priceput dacă-l căuta pe Spiderman sau pe Elvis Presley...)

— *Aanal nunga ina pesuringal? Ina solringa, ungaluku onunum puriyaliya! Ungal Amma Alliance Francaise Pondicherry la velai saidargal enru ninaithen!* (Ce tot vorbești acolo? Vrei să zici că n-ai priceput o iotă, da! Parcă maică-ta lucra la Alianța franceză din Pondicherry!)

— *Nan apojudhu... orou chinna kujandai...* (Păi, da... Dar eu eram foarte mic...)

Într-unul sau două rânduri, cineva îi arăta un Jean-Baptiste care însă nu era Jean-Baptiste *al ei* și, într-o altă dimineață, cineva îi prezentase niște mâini cu degete ciuntite, doar că nici astea nu erau ale lui.

Veștile circulau repede la Radio Caserola și, după vreo două zile, i se întâmpla adesea să fie întâmpinată astfel:

— Nu spuneți nimic. Sunteți fata care caută un chef ciung, așa-i? Eheeee, nu, nu lucrează aici...

Ajunsese un soi de atracție. Pauza de KitKat de dimineață. Nebuna pe bicicletă care tăia niște

chestii în carnetel și îți cerea sau îți dădea o țigară în trecere.

La urma urmei, se amuza. Îi plăceau tipii ăia tot timpul grăbiți și nu prea vorbăreți, însă drăguți. Mereu drăguți. Cei tineri de tot, mai ales, o fascinau. Oare își dădeau seama de prăpastia care se căsca atunci, în momentul ăla din viața lor, între ei și colegii lor civili?

*

Își punea ceasul să sune la 5:00, făcea duș cu apa dată încet ca să nu le deranjeze pe fete, își îndesa hărțile în geantă și străbătea Parisul în zori, în plin miez de vară.

Parisul trandafiriu și somnoros al curierilor, montatorilor de piețe și maștrilor brutari.

Redescoperirea priveliști, bulevarde și artere pe care le străbătea până atunci la aceeași oră, însă epuizată, pe pilot automat, făcând zigzaguri, pedalând cu greutate, sprijinindu-se sau agățându-se de mânerul ghidonului care îi serveau atunci de balansier.

Admira întinderile cețoase, langoarea desfrânată, indolența pe jumătate închisă și deja seducătoare a unui oraș pe care bietii ei ochișori crăpați de oboseală, alcool sau de mixomatoza melancolicilor anonimi nu-l mai vedeau de mult și care rămânea, orice-al spune, orice-al face, incredibil de frumos.

Cât de pitorești erau toate. Se simțea ca o turistă, o hoinară, o excursionistă în propria viață. Pedala în viteză, îi fenta pe șoferii de autobuz, făcea slalom printre bicicletele greoaie de la Vélib', se ținea pe urmele baronului Haussmann, lăsa în urmă atmosfera populară din

Place de Clichy, trecea pe lângă clădiri din ce în ce mai luxoase, saluta rotonda din parcul Monceau, se întreba în fiecare dimineață cine locuiește în reședințele alea particulare extravagante și dacă acei semizei își dădeau seama ce noroc au, lua micul dejun prin diverse bistrouri, vedea prețurile crescând pe măsură ce numerele arondismentelor scădeau, observa oamenii, răsfoia *Le Parisien*, întorcea spatele ecranelor de televizor, asculta discuțiile de la bar, se iniția în pronosticurile laudăroase, inutile, răsunătoare și / sau șovăitoare, privind rezultatele curselor de cai și meciurilor de fotbal, se băga și ea când avea chef și pedala susținut ca să recupereze timpul pierdut.

Avea pielea de găină când cobora pantele și puseuri de avânt le când urca...

Credea.

Credea cu tărie.

Își improvizase un destin, se jucase cu propria singurătate, își făcuse un întreg film, se credea Mathilde din *O logodnă foarte lungă*, căuta un tip deloc frumos care voia s-o aranjeze, i-o șoptise la ureche într-o noapte, însă, chiar dacă nu-l găsea și toată povestea nu era decât o tâmpenie în plus în Țara Noddy-lor¹ Vieții, nu conta prea mult, îi făcuse deja un cadou minunat – acela de-a se ști trează, hotărâtă, matinală și vie, iar asta era deja... era deja mult.

Măcar cât ar fi durat mâna aia de dimineați proaspele, lumea ar fi fost a ei.

---

1. Personaj fictiv creat de scriitoarea pentru copii Enid Blyton în 1949.